

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Underbjerg, Thøger.; af Thøger Underbjerg.

Vilde Roser : Digte

Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1895

69 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

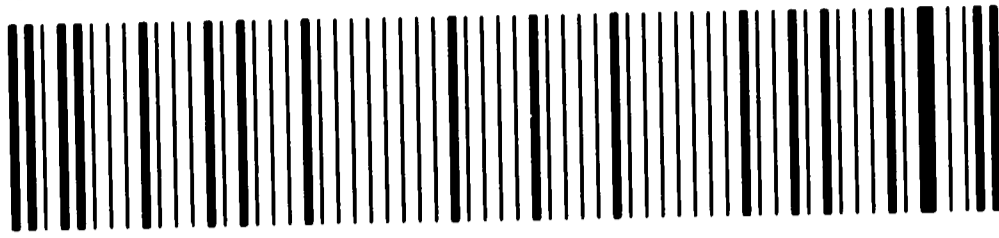
Underbjerg.

Vilde Roser.

1895.

54-70.

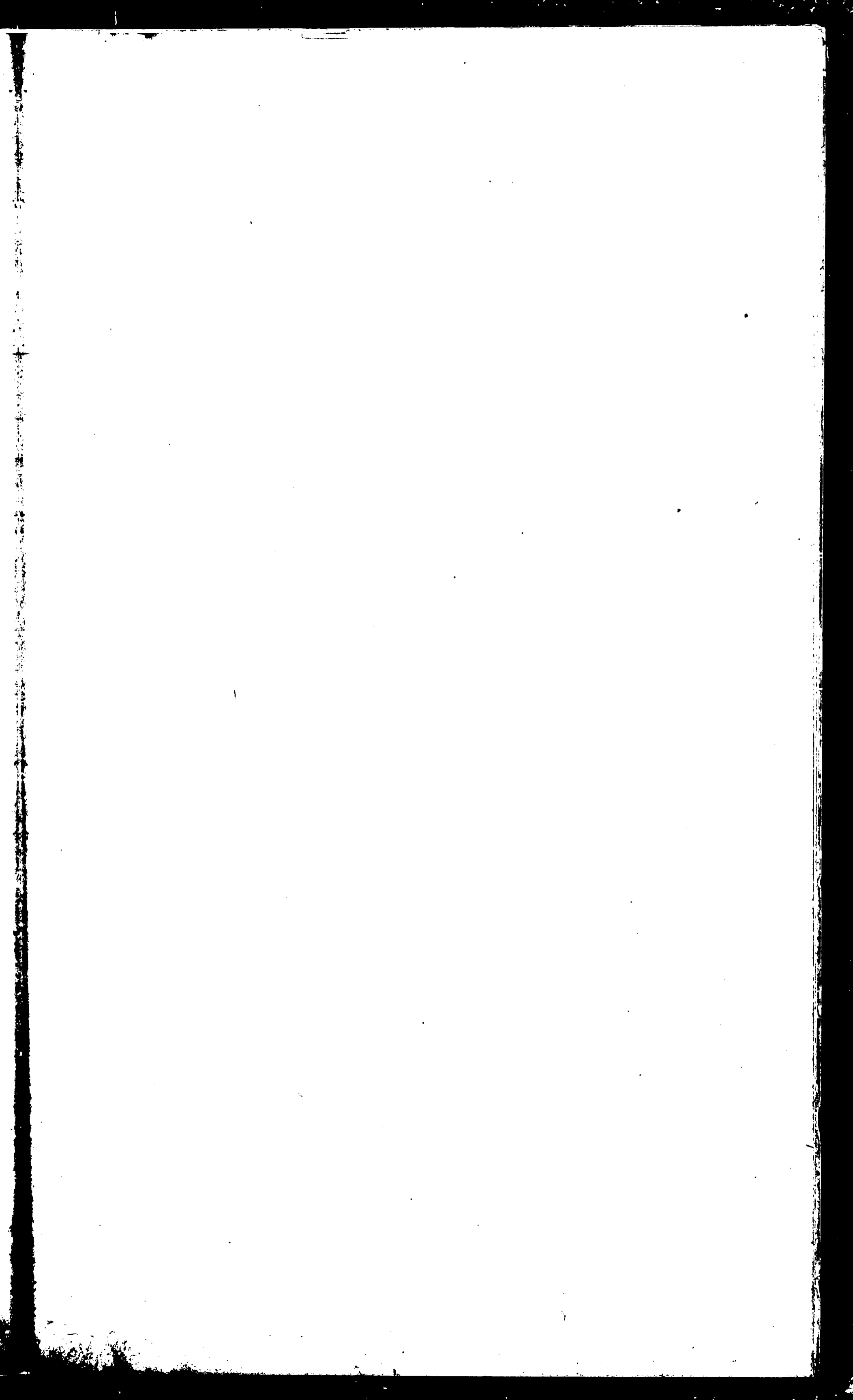
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

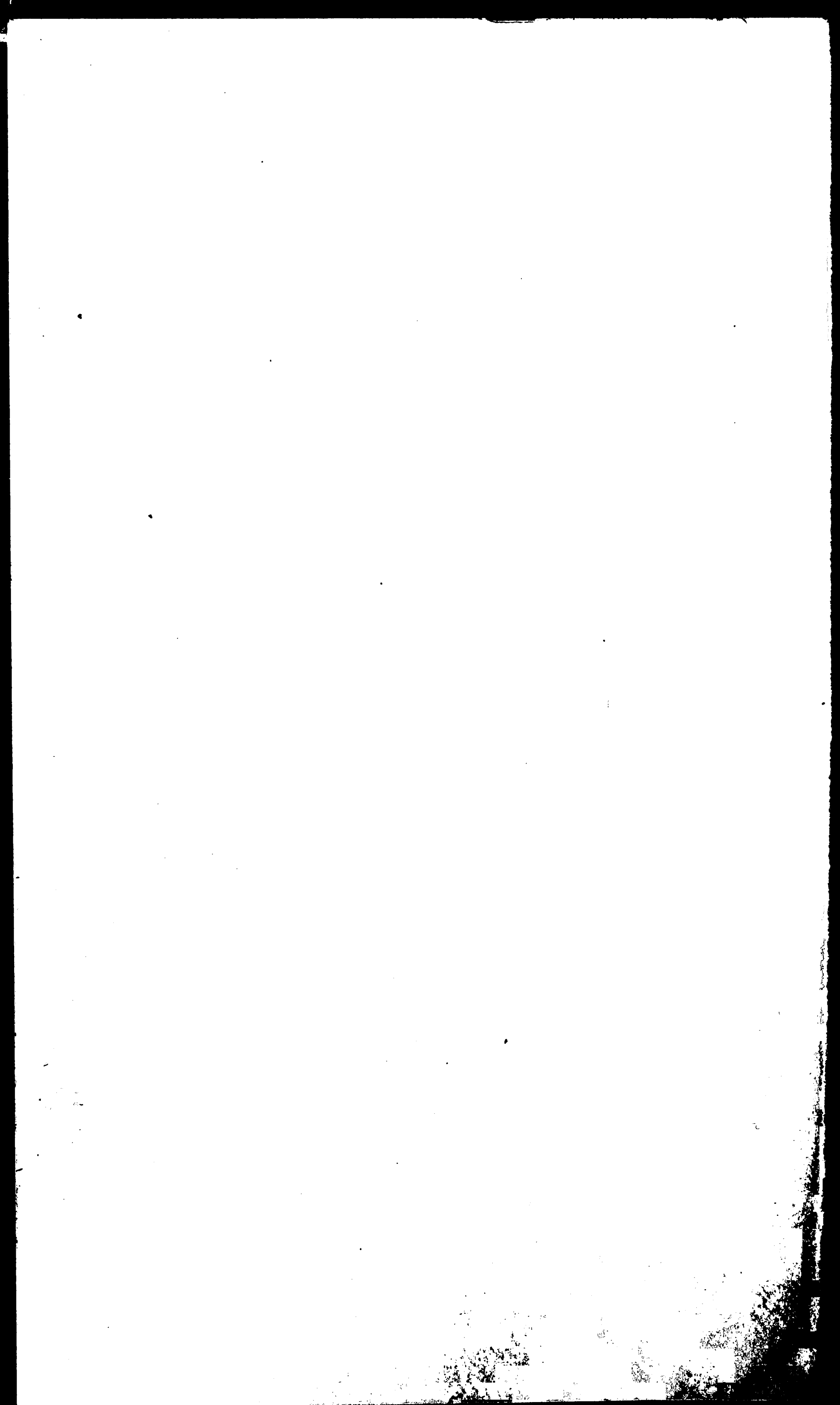

1 1 54 0 8 01202 5

+Rex

VILDE ROSER

VILDE ROSER

DIGTE

AF

THØGER UNDERBJERG

AARHUS

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

1895

*Alt, som er af Sandhed,
det har Evighed!*

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI

INDHOLD

	Side
Tid og Maal	1
Under Stjerner	3
Sonetter (I)	4
(II)	5
Modsætninger	6
Erfaring	6
Dryadens Død	7
Sangerens Bøn	11
Øen	13
En Drøm — et Liv	15
I Morgendæmringen	16
Vinterstorm over Heden	18
Sommernatsstemning	20
Landskab	21
Solnedgang	22
Serenade	23
Lærkens Morgensang	25
Der maa vejes, der maa prøves —	26
Hvad er Sandhed?	27
Malstrømmen	29
Aftenstemning	30

	Side
Sanserne . . . . . , ...	31
Vaarklang	31
Efteraarsstorm	33
Til Natten	34
Friluftstrang	35
Stol paa —	36
Augustnat. . . :	37
Du blege Rose	39
Hvor Bøgen vifter	40
Æventyrprinsessen	41
Vikingen	53

Tid og Maal.

Hvor Tiden fremad farer!
Og Time efter Time
henstraaler rask vor Ungdom
sin lyse Morgenstrime.

Kun korte Øjeblikke
er Tidens tusind Dage;
de ile bort, men aldrig
de vende mer tilbage.

Og hver en Dag dog rummer
saa mangt et Haab, der slippes,
mens den af Uhr-Pendulet
i smaa Atomer klippes.

Saa mange stolte Stunder
os vinke i det fjerne --
en Del vil Tiden dunkle
og veksle Sol med Stjerne.

Men om en Stjerne lyser
end ej med Solens Lue,
den har jo dog sin Storhed,
sin Plads paa Himlens Bue.

Og om den Daad, vi øve,
i Lyskraft end er liden,
kan den dog gerne have
Betydning stor i Tiden.

Om aldrig, hvad vi ville,
fuldt lykkes for vor Evne,
alligevel vor Gerning
kan være værd at nævne.

Det gælder da at spænde
mod Maalet ud vor Vinge;
som Gud det lader ende,
vil bedste Frugt det bringe.

Er Verden kold imod os,
vi dæmpe bør vor Harmen,
vi veed jo dog, vi vandre
i Kærlighedens Arme.

Men alle Øjeblikke
vi skulle varetage,
thi Tiden fremad iler
og vender ej tilbage.

Under Stjerner.

Jeg bliver saa sælsom til Mode,
naar jeg skuer mod Stjerners Borg!
Mon hver en jordlig Klode
tynges af Synd og Sorg?
Mon alle Solene drage
med sig i Rummets Ring
et Virvar af Fryd og Klage
paa Æthervinger omkring?

Der lysner som Sølv deroppe
af fine Straaler et Væld
over Skyernes Tinder og Toppe
gennem den mulmede Kvæld.
Fra Jordens knugende Kummer
higer min Tanke did,
mens Verden dysses i Slummer —
mig vinker Glansen saa blid.

Men dølges Taarernes Strømme
 bag ved det sølverne Skær
 sammen med Længsler og Drømme,
 er dér jo ej bedre end her;
 da kunde jo Tanken hvile
 saa vel paa Jordens Muld
 som længsels-bevinget ile
 mod Stjerneglansen huld.

Hvad her vi finde, vi vide,
 men hist er Gaadernes Land,
 og forskende Tankerne glide
 at titte bag Straalernes Rand.
 Jeg bliver saa sælsom til Mode,
 naar jeg skuer mod Stjerner Borg!
 Mon hver en jordlig Klode
 tynges af Synd og Sorg?

Sonetter.

I.

Naar Efteraarets Taagetæpper gitre
 det Liv, der steg i Vaar med Duft og Farve,
 naar Mulden flænges under Plov og Harve,
 og Grønsværflorets Bladenerver sitre —

da skal ved Blomsterdøden Jorden arve
sin egen Fortids Frø til Fremtids Grøde
og atter gaa en Blomstertid i Møde,
der vækkes lig en Sommerfugl af Larve.

Jeg ogsaa i mit Levnets lyse Dage
i Sjælen finder Frø og Blomsterblade,
men gennem tunge Tider Væksten svinder.

Dog *Froct's* Liv gaar fremad, ej tilbage;
i Sjælen tage nye Blomster Stade —
de spired frem fra brudte Haab og Minder.

II.

I Verden Stolthed maa fra Hovmod skilles,
thi i forskellig Retning frem de jage;
den stolte vil i Daad ej staa tilbage,
hans Længsel kun i ægte Størværk stilles.

Men den hovmodige vil som en Drage
i Fugleperspektivet alt betragte,
vil overlegen andres Daad foragte
og skjule, at hans egen staar tilbage.

Mens Hovmods-Daaren ser med falske Øjne
og sminker for sit eget Ry det tomme,
kan Stoltheds Stræben Individet højne!

Den stævner sikker op mod onde Domme
 og trodser Hovmods avindsyge Løgne,
 men kun et Pust — og Hovmods Værk er omme!

Modsetsninger.

Hvis vi vil det gode skatte,
 maa vi og det onde kende;
 hvis vi Livets Værd vil fatte,
 maa vi Blik mod Døden vende;
 vil vi rigtig Glæden skue,
 maa vi gaa i Sorgens Skygge;
 vil vi skatte Lysets Lue,
 maa vi først i Mørket bygge.

Erfaring.

Paa gamles Erfaring er godt at tro,
 men Sindet det unge har aldrig Ro!
selv vil det styrte sig frem i Verden,
 ud paa en stor og stormfuld Færden;

selv vil det nære tomme Haab
 og under bitter Taaredaab
 Skuffelsens Lærdom til sig drage,
 Selverfaringens Malurt smage.

Hvad Hundreder Vismænd om Livet har sagt,
 bliver atter og atter til Side lagt;
 vil man sligt forstaa, maa man selv det kende
 og føle Bevisernes Lynskrift brænde,
 Beviser, som ej i Ord er svøbt,
 men i Livets forskellige Former støbt;
 sit eget Selv at fatte man stræber,
 om ogsaa hin Trang bringer Klage paa Læber.

Dryadens Død.

Stormen.

Se, dette Træ er smalt som et Siv,
 det vil jeg fra Roden bryde!

Dryaden.

O, gør det ikke! det gælder mit Liv!
 kan Drabet paa mig dig fryde?

Stormen.

Gennem Luften løfter jeg Vingen tung,
til Bønner jeg aldrig lytter.

Dryaden.

Ak, skal jeg da dø saa lys og ung,
værgeløs, uden Beskytter?

Stormen.

Det lyder jo rørende; men husk paa,
jeg lader mig ej bevæge.

Dryaden.

Saa skal jeg da segne ved Søens Blaa,
som mig hel ofte mon' kvæge.

Stormen.

For Skæbnen raader en evig Magt,
som *jeg* maa ydmygen tjene.

Dryaden.

Og *jeg*, der kun kort har Livet smagt,
skal dræbes ung og alene.

Stormen.

Ti stille! Hvad baader dig Klagens Klang?
I Dag vil jeg dræbe i Klynge!

Dryaden.

Saa skal da min svulmende Svanesang
jeg her saa sorrigfuld synge!

Stormen.

Vær fattet! Snart isner det bidende Pust,
dit Liv i en Traad kun hænger!

Dryaden.

Nu blomstrer mit Haab om en yndig August
med Sommer og Zefyr ej længer.

Stormen.

Hvor turde du haabe? Det dumme Haab,
det gækker og skuffer saa mange.

Dryaden.

Det i mig toned med mægtigt Raab
som solrige Foraarssange.

Stormen.

Nu, denne Røst
i det unge Bryst
for mig er fremmed! Lad Haabet fare!

Dryaden.

Farvel da hver eneste Glæde og Lyst!
I skuffende, korte vare.

Ak, end jeg mindes en Solvejrsdag,
da Zefyr vugged mig, mild og kærlig;
jeg drømte i barnligt Velbehag,
at Verden var rig og lys og herlig,
og Solen kyssed min unge Kind,
og lun og liflig var hver en Vind,

og jeg blev med Straaler ammet;
nu er jeg saaret og lammet!
 Den dystervingede Dødens Fugl
 fløj iskold frem af sin Redes Skjul,
 den snarlig mit Liv vil tage.

Stormen.

Jeg *kan* ikke tøve, jeg trænger til Høst,
 mig frister din skærende Klage
 dog til at bringe en liden Trøst,
 den eneste, der er tilbage:
 Det varer ikkun en stakket Stund,
 jeg suser til i min Vælde,
 du segner hen lig i Sommernatsblund,
 men jeg nødes til dig at fælde.

Dryaden.

Farvel da nu Sol og Lys og Liv!
 Jeg brydes itu som det svage Siv!
 Farvel da du store, du rige Haab,
 som gød i mit Bryst din Straaledaab.
 Farvel hver sommerlig, svalende Vind,
 som køled min Pande og kyssed min Kind!
 Den kommer, den kommer, den Nat saa lang!
 Nu har jeg sunget min Svanesang.

*

*

*

Da løftede Stormen sin Vinge med Kraft,
og Træet laa brudt paa Jorden!
Kun Roden stod fri med Livets Saft,
saa bød jo Naturens Orden.
Og videre Vej sig Stormen brød,
og Urt og Gren og Blomst var i Nød;
Dryader rysted som Sivet —
sig Længsler klamred til Livet.

Sangerens Bøn.

Maa jeg slynge de reneste Rhytmer
som en Rosenkrans om dit Navn?
Maa jeg skildre din skære Skønhed,
tolke min Fryd i din Favn?
Tør mine Ord med Formerne lege
som Mejslen med Statuens Lemmer?
Tør jeg tolke min dybeste Glæde,
den Glæde, jeg aldrig glemmer?

Kan jeg tie, naar Harpen har Strænge,
som rumme Kærligheds Klang?
kan jeg dæmme de sprudlende Strømme,
som samle sig sødt i Sang?

Nej, jeg maa synge, synge og juble,
skælte af Fryd, naar dit Navn jeg nævner;
for værdigt din Skønhed at prise
maa jeg spænde de løftende Evner.

Husker du Havens stille,
syreneduftende Gange end?
Dér gik vi, mens Kvælden vokste
og Dagen rolig gled hen.
Kærligheds Drueranker sig slyngte
bugnende om vore Veje,
og vore Aander blidelig mødtes
med tusinde Tanker i Eje.

Maa jeg slynge de reneste Rhytmer
som en Rosenkrans om dit Navn?
Maa jeg skildre din skære Skønhed,
tolke min Fryd i din Favn?
Maa jeg synge om fredfulde Timer,
som Lykken straale-bestrøde?
Maa jeg male Mindernes Egne
med vor Kærligheds første Grøde?

Ø e n.

Aareblade!

Rids i Flodens Bølgeflade!

Før os mod den grønne Ø,

hvor de taageslørte Fjælde

sig med Blomstertæpper tjælde,

hvor som slanke Søilverbaand

dybe, blanke Kilder vælde!

Fagre Mø!

Haand i Haand

vil vi frem i Landet stævne!

Alt det skønne, vi kan nævne,

gemmes dér i broget Klynge:

Fugle synge,

Bække risle,

og for Vinden Blade hvisle,

Roser dufte

evig sødt i Sommerlufte!

Hist bag Aftenrødens Hegn

skimtes vore Længsler Egn!

Ser du, Elskte, under Buen

hist et blaaligt Bjærgestrøg?

Mod hin Kyst,

fuld af Lyst,

tusind unge Længsler føg.

Men hvad ser jeg? Bølger tunge
taarne op sig mer og mer!
Dog — vi ere jo saa unge,
vi vil tage raske Tag,
stærke Slag,
fler og fler!
Se, hvor flinkt nu Baaden iler,
det har ingen Nød,
naar vi blot ej Armen hviler
før bag Aftenrød!
Tys, — hvad varsler denne Susen?
Kommer Stormen nu?
Stille, — hører du
fjerne vilde Vovers Brusen? —
Nej, o nej!
Vi skal sagtens bane Vej!
Se, nu tændes blanke Stjerner,
men jeg tror — — ak ja:
Øen mer og mer sig fjerner,
sejler langt herfra!
Aftenrøden sagte svinder,
følger med dens Bjærgetinder
bag det store Hav! —

O — jeg frygter, jeg er bange,
at hin Ø var blot en Drøm,

født af Længsler, Savn og Sange!
Lyt, — nu kommer Stormens Bulder,
se, hvor Bølgen hvid sig ruller —
og vi færdes her alene
midt paa striden Strøm!

En Drøm — et Liv.

Der svandt en Drøm i Nattens tavse Timer,
en Drøm med Morgenskær og Aftenrød,
en Drøm med Fryd og Sorg og Elskovsglød,
med alt, som sig paa Dagens Levnet rimer.

Der svandt et Liv i Seklets Bølger vilde,
et Liv med Morgenguld og Aftenglans,
med Følelser og Sjæl og Sind og Sans,
med Sorger tunge og med Glæder milde.

Indsluttet mellem tvende Gran af Tiden,
er som i Parenthes det hele gemt!
Snart vorder Livet vel som Drømmen glemt,
thi Minder slettes under Dages Gliden.

Hvad er af Drømmens Billed ladet tilbage?
En Skygge kun i Fantasiens Bliv!
Og hvad er vel det hele svundne Liv?
En Mindesum — et Sagn fra gamle Dage!

Det virkelige Liv i Verden rummer
i sig en Drømmeverdens falske Skær —
og meget ligt en Drøm er Livet her:
et Vekselspil af Fryd og Savn og Kummer!

Først naar i Evigheds forborgne Rige
den trætte Sjæl har fundet Fred og Ro,
kan Livets fagre Blomst uskygget gro.
og sand og klar og skøn mod Lyset stige.

I Morgendæmringen.

Mørket viger, og Taagen letter sig,
Gryet vaagner, og Luften mætter sig
med tindrende Morgenstraaler!
Lyset siver paa Løv i Lunde,
Toner fødes i Fuglemunde,

Vandene spejle voksende Skær,
Skyer bræmmes med Purpurrande,
Vinden lufter let over Strande,
hvisker i Siv, i Blomster og Træ'r.

Det er en sælsom Brydningstime,
snart spirer Dag af Dæmringsstrime,
snart bæver Rosernes aarle Duft
op i en skinnende Glorieluft.

Dejlige Morgen!
Lys du lover, og lyst du ler!
Med Skønhedsattraa mit Øje ser
mod de rislende Straalekilder!

Der kommer en Dag, den kalder til Dyst,
og vi skal fylde dens Timer,
og vi skal nyde dens Sorg og Lyst,
til Lyset fjerner sig langt fra Kyst
i blege, falmende Strimer!

Den kommer med Krav og med Skæbner i Gem,
imens den spirer saa sartelig frem!

Den kommer med Fryd til den ene,
en anden maa tage mod Sorg og Nød,
en anden mod Fare, Sot eller Død —
mens Voven vugger mod Stene.

Jeg skuer med Haab den skridende Sky
og tænker, at Sindets Skygger skal fly
og Tankernes Taager hæves —
og saa har jeg skuet saa mangt et Gry
og haabet saa tit forgæves!

O — at jeg, naar Aftenens svale Luft
omsvæver med svindende Lys og Duft,
paa Dagen kan tænke med Glæde!
Og saadan vel ønsker i samme Stund
enhver, som skal lægge sig glad til Blund,
og hver, som ved Kvæld skal græde.

Vinterstorm over Heden.

Der suser over den lynglaadne Hede
en sælsom, sukkende Vemodssang;
de mørke Bakker sig vidt udbrede!
Mon her kan ej blive lyst engang?

Der lysere var ved de blaanende Vande,
om ogsaa Vintren det grønne tog
bort fra de store Marker og Strande,
om ogsaa Kulden Blomsterne vog.

Der lysere var, om end hver Bølge
stivnede under Frostens Aag,
thi Solens Straaler i strimet Følge
blinkte dog stundom paa Isens Laag.

Der suser over den lynglaadne Hede
en sælsom, sukkende Vemodssang;
de mørke Bakker sig vidt udbrede!
Mon her kan ej blive lyst engang?

Mon ej engang efter Stormenes Syngen
der skinner et blomstervækkende Vejr?
Jo, Vaaren vil komme og spragle Lyngen
med Gyvelblomsternes gyldne Hær!

Ja, da bliver Heden lys at skue,
saa lys som de blaanende Vandes Egn,
da myldrer der gult og rødt over Tue,
men først maa der falde Foraarsregn.

Der suser over den lynglaadne Hede
en sælsom, sukkende Vemodssang;
de mørke Bakker sig langvejs brede;
men her skal nok blive lyst engang!

Sommernatsstemning.

I løvgrønne Lund under Aftenens Døen
det lufter saa let,
og Maanen hendrager paa langs over Søen
et Lysbølgenæt!

Ved Trolddom har Alferne flettet en Krans
og vundet den sagte om Svenden og Møen,
mens Stjernerne glimte
og tindrende skimte
de svalende Vinde i svævende Dans.

Fra Træernes Kroner en Hymne fremklinger
fra Sangeres Kor,
og Sjælen sig hæver paa Nattergalvinger
med Sang over Jord!

Fortryllet af Nattens romantiske Skær
paa Luftningers Bølger omkring den sig svinger,
og Sangernes Stemmer
i Minde den gemmer,
bevarer hvad skønt den har mødt paa sin Færd.

Kom Elskede, følg mig, og lad os nu ile
til Bøgenes Ly;
dér vil vi i viftende Skygger os hvile
blandt Blomsterne bly!

Den soltændte Dag kan forraade vor Lyst,
men Maanen og Stjernerne blideligt smile,
og Alfer i Natten
om Kærlighedsskatten
vil hygge og hegne i Elskendes Bryst.

Ja dér har vi Ro til at drømme og sværme
med Ungdom i Hu!
Og skulde forsinket en Vandrer sig nærme,
saa bort i et Nu!
Vi finde vel sagtens en fredelig Plet,
hvor Løvet os sikkert kan skjule og skærme!
Hør Trilleme glæde,
hør susende Blade,
det lokker og kalder fra Grenenes Næt!

Landskab.

Himlen er uden Skyer,
Vindene har sig lagt;
vestovre Aftenens Røde
ligger i stille Pragt!

Harmonisk det sammentoner
med Zenith-Egneses Blaa!
Kun sjældent høres en Trille
fra Sangerfuglene smaa.

Hedebakkerne vildne
gærde den grønne Dal,
hvor Aaen sig snirklet bugter,
blinkende som Krystal!

Lette, luftige Taager
fra »Mosekonen«s Hjem
følge det slangeslyngede
Glar mellem Sivene frem.

Smaafrøer i Kæret kvaggre
en monoton Melodi,
som dysser i fredlyse Drømme
den lyttendes Fantasi.

Solnedgang.

Hvad er det, som nu begrades
ved dybe Klokkers Klang?
Det er Dagen, der stedes til Hvile
under Vesterhimlens Hang!

Det er Dagen med Smil og Taarer,
som sænkes ned bag Hav!
En Strofe af Livets Digtning
med den blev sluttet af —

En Strofe, der Ord til andet
paa Aanders Pinse-Sprog
blev skrevet med evige Zifre
i Verdens Sagabog.

Den rummer de dybeste Toner,
Glædens og Sorgens Klang!
Engang skal for os synges
Dagenes Minnesang.

Blot da vor egen Idræt
mældes med lyse Ord,
at ej vi maa forbande
vor Virken her paa Jord.

Serenade.

I den stjernede Nat — i Skærsommernatsluft —
er der Røre og Rislen i Vinde og Vande,
og det fyger med dæmpet og dvalende Duft,
medens Blomsterne folde de farvede Rande!

Kom, min Elskede, hid,
 det er Tid — det er Tid!

Vi skal vandre omkring blandt de frodige Enge,
 hvori Bækken sig bugter saa sagte og blid
 med Klang som fra dirrende Strænge.

Der er Purpur i Vest, i den yderste Rand —
 det er Aftenens dalende, dejlige Røde,
 som sig breder udover et Æventyrland,
 hvor de elverne Aander nu stævne til Møde!

Kom, min Elskede, hid!

Vi vil drømme os did!

Vi vil vende vor Hu mod Ideernes Skare,
 vi vil fjerne vor Tanke fra jordiske Strid
 til Leg under Stjernerne klare.

Kom herud i det fri! Vi skal leve i Lyst,
 vi skal nyde af Kærligheds evige Kilde,
 vi skal nære de Længsler, der gro i vort Bryst!
 Vaagn dog op, hvis du sover, det bliver saa silde!

Over Østhimlens Hvælv

rinder Maanelys-Elv,

og letvingede Vinde henvifte paa Voven!

Lad mig høre din Røst, lad mig skue dig selv
 ved min Side i Vangen og Skoven!

Thi den fryder mig herligst, den store Natur,
naar du blidelig hen over Stien mig følger,
ja, da bæver mit Hjerte i Kærligheds-Dur,
mens det nynner i Takt med de rislende Bølger!

Og det Indtryk, jeg faar,
du tilfulde forstaar,

thi du skuer jo Verden paa selvsamme Maade!
For os begge, som gaa i vor lysrige Vaar,
er Skærsommer en tryllende Gaade!

Lærkens Morgensang.

Nu vugges mine Grene af lette Morgenvind;
fra Østen strømmer Straaler over Landet;
nu svæver jeg i Luften med drømmekvæget Sind.
mod Skyen, som med Glimmer er randet.

Jeg føler mig i Brystet saa sommerlys og glad;
jeg føler, jeg maa jublende synge!
Saa stig da gennem Luften, mit blide Morgenkvad!
I Rummet ud vil Tonernes Klynge!

Hvordan kan det være: Skønt ene i Flugt,
 jeg synes, tusind Venner om mig flagre?
 Snart een i svale Strejfpust fra blinkende Bugt,
 snart een i Duft fra blomsterfulde Agre —

Snart een i hver en Straale, der lysende flyr
 fra Solens Luekilde til mit Øje,
 snart atter een i hver af de farvede Sky'r,
 der sejle hist oppe i det høje . . . .!

Det er som om det hele sig samler i Sum
 til et Væsen, der mig kærligt omslynger,
 og derfor hver Morgen i blaanende Rum
 dets Pris jeg saa gladelig synger.

Der maa vejes, der maa prøves —.

Der maa vejes, der maa prøves,
 der maa vælges, der maa vrages,
 List maa sprænges, Daad maa øves,
 Lyst maa følges, Lyst forsages —
 før i Sjælens Dyb det dages!
 Alt, som er af Taage,
 det maa sænkes ned!
 Alt, som er af Sandhed,
 det har Evighed!

Hvad er Sandhed?

»Hvad er Sandhed?« lød Pilati Ord!
Det har lydt saa mangen Gang paa Jord!
End der forskes baade fjern og nær:
»Hvad er Sandhed? Hvor er den at finde?
Rundt om summer mangen Meningshær!«
Ak, det sande søges tit i Blinde.

Hykleriets falske Blændegift
vrænged Hjertegrundens Ophavsskrift,
bragte Dobbeltthed i Sandheds Træk,
saa at Sjælen med sig selv maa tviste!
Derved fik dens Dømmekraft sit Knæk,
derfor Tankens Ledesnor maa briste.

Hvert et Hjerte kender Sandhedstrang!
Er den død, den levet har engang;
har den ej, den kommer siden frem,
yttrende sig paa forskellig Maade,
og den gør da Hjertets tavse Gem
til en verdensstor, vidtløftig Gaade!

Hvert et Hjerte har en Hyklerkrog,
som saa ofte Aandens Syn bedrog!

Ved Forstillelsens forlorne Glans
har vort eget Hjerte tit os daaret,
bragt Forvildelse i Sind og Sans,
saa vi ofte Løgn som Sandhed kaared.

Vil vi finde Sandheds rette Spor —
ind i Dybet, der i Hjertet bor,
maa vi skue med et varsomt Syn,
søge i os selv vort eget sande,
tæmme Løgnens kaade Længselslyn,
slukke dem i Viljens køle Vande.

Kende vi det sande i os selv,
kan vi spejde under Himlens Hvælv
i den hele Verdensorden ind,
Sandhed for vort Blik sig aabenbarer, —
og jo mer vi rensed faa vort Sind,
desto mere Sandheds Lys sig klarer.

Men det Arbejd er saa saare svært;
tit maa kæmpes mod, hvad Kød har kært,
hvad vort Hjerte stundom kalder Lyst,
hvad af Løgner nævnes sande Glæder;
faa kun sejre i den store Dyst,
mangen over Nederlaget græder.

Og en døsigt Flok gaar sløv omkring:
»Hvad er Sandhed? Sagtens ingenting!
Somme sige »dit« og andre »dat«!
Det er løgnebunden Ladhedstale!
Vi kan finde Sandheds rige Skat,
men vi først maa op af Drømmedvale.

Malstrømmen.

Dagene ile, Tiderne skifte,
alle Ting veksle og forme sig ny;
Livet bestandigt med Vingen maa vifte,
svinge sig fort gennem Kvæld, gennem Gry,
ej har det Standplads, ej maa det hvile,
Daad og Ideer som Bølgerne ile
i hvirvlende, brusende, brydende Strøm;
Fortiden blegner og bli'r som en Drøm,
Fremtidens Dage dæmre i Sindene,
vinke med Ønskers Maal de klare,
vinke og vige og veksle som Vindene,
der over Vover vildene fare.

Aftenstemning.

Der er Lys i det blaa!
 Det er Stjernerne smaa,
 som vil bryde det mulmede Slør!
 Der er stille og tyst
 over Sø, over Kyst,
 medens Dæmringen falmer og dør! —
 Der aander en sagtelig Klage
 lig Luftninger køle og svage
 i Tusinder Sind!

Det er Længslernes Sus, —
 det er Trængslernes Brus
 fra den svundne, den dystfulde Dag;
 det er Vemodets Skær
 fra den Tankernes Hær,
 der har stridt for sin møjsomme Sag;
 det er magtløse Ønsker, der stunde,
 mens Blomsterbladene blunde,
 mod Feernes Land.

Men for Ønskernes Flugt
 ligger Maalvejen lukt!
 Der er Gitter for Feernes Havn!
 Kun de Drømme, der fly
 for et groende Gry,

tage Ønsker og Længsler i Favn.
Det er Daglivets Stræben, der bringer
omsider de hævende Vinger,
der føre mod Maal.

Sanserne.

Sanserne ere Kanaler,
som føre til Aandens Schakt,
som lede den ydre Verden
ind for den indres Magt.

Naar Aanden løses fra Stoffet,
der binder dens frie Fart,
da savnes ej Sanserne mere,
den fatter umiddelbart.

Vaarklang.

Kender du Solen, hvis Tindreglans
jager af Sjælen Nat,
Solen, der skinner, saa Hjertets Skygger
blusse og blinke brat?
Kender du Solen?

Solen, der lyser paa Haabets Himmel
og højner dens Buefang,
saa Længslernes Fugle kan videre se
og stemme en klarere Sang
om større Stræben!

Kender du Hjertets Kulde
og den ødeste Tanke-Is,
den store, knugende Tomhed,
der varsler evigt Forlis
af Haab og Længsler?

Veed du, hvorledes Strimerne
fra hin den sælsomme Sol
fylke sig i et Brændpunkt
over Hjertets koldeste Pol,
saa Kilder risle fra Bræ?

Kilder af lyse Toner,
Kilder af skær Musik,
Kilder med smeltende Varme,
saa det tømmer i et Øjeblik,
hvad der frøs gennem Aar!

Kilder som Vaarens Regnvæld,
der lokker Spiren af Dvale,
saa der flages fra Stængeltinder
med Blomster i grønne Dale,
hvor Vinterens Snelag laa.

Kender du Kærligheds klare Sol
mer end i Dæmringsskær,
da aner du Livets Rigdom,
da aner du Livets Værd —
kender du Solen?

Efteraarsstorm.

Der staar Skumfog vidt over Strande,
der gaar Brusens vidt over Vande,
mens Stormen svæver om Lande.
Det rusker i Løv, det knager i Gren,
i bladfaldsfærdige Gren.
Skyerne fare som Kæmpefugle
hen under Himlens graalige Hvælv.
Stormenes Stemmer, drønende hule,
tordne til sildige Blomster: »Skælv!«
Og de skælte og splittes og svæve
lemlæstede om i den hvirvlende Elv,
i Vindenes vældige Strøm!
Hist flyver en Bladsky fra Skoven,
den sænker sig ud over Voven,
saa søndres den brat til et Mylder af smaat
og segner og synker i skummende blaat.

Det er Efteraarsstorm —
nu er Sommer forbi!
Nu Sommerfreden
er vandret heden.

Til Natten.

Dagen er sejlet fra vor Kyst
paa Lysets evige Strømme;
Kvælden breder sig mørk og tyst
og vinker de unge Drømme.

Natten kommer i Stjernerdragt
og slører vor Synskreds vide,
aander med friske Lungers Magt
svalende Luftninger blide —

Aander en sagte, dyssende Sang
gennem de hvælvede Zoner,
gyder i Sjælene Slumretrang,
lukker Blomsternes Kroner.

Kom kun, du skønne, blege Nat,
læg dit Flor om mit Øje,
laan mig din rige Drømmeskat,
drag mig med Længsler høje!

Flet mine dejligste Minder i Rad
fre Barndommens Uskylds-Alder!
Vis mig mit Hjertes Liljebblad,
til Dagen atter mig kalder!

Eller tryl mig med Rosenskær:
Hvisk med min Elskedes Stemme!
Mal mig en Skov med Løv paa Træ'r,
hvor Kærlighed føler sig hjemme!

Rolig jeg lægger mig i din Arm,
glemmer den hele Verden,
glemmer min fordums Sorg og Harm,
styrkes til Dagens Færden!

Friluftstrang.

Jeg vil ud, hvor Morgenvinden suser
sine Hvisk i Strandens svaje Rør,
hvor sig Søens Blaaningsflade kruser,
medens Gryet Bølgen glimmerstrø'r!
Jeg vil ud i svale Solkomst-Time,
jeg vil skue Dagens første Stund,
jeg vil drikke Mod af gylden Strime,
strømmende fra Gryets Bægerbund!

Jeg vil ud, hvor Morgenlærken synger
i den frie, høje, blaa Natur,
ud, hvor intet trangt og snævert tynger,
ud, hvor Aanden kender ej til Bur!
Jeg vil ud, hvor Luften aldrig kvalmer,
aande fuldt af Frejdighed mit Bryst,
lytte til de store Verdenssalmer,
Orgelbruset over Skov og Kyst!

Og min Sang skal Vinger faa som Falken,
mens jeg ved Naturens Alterbord
drikker Guddomsblod af Straalekalken
under mangefoldigt Højtidskor!
Jeg vil føle i mig Dagens Kræfter,
spirende og frodige og unge,
føle dem saa stærkt, at længe efter
Tonerne skal gløde paa min Tunge!

Stol paa —.

Stol paa dig selv, hvis du fremad vil stævne,
styr mod det største, dit Øje kan se,
tal om det højeste, Tungen kan nævne,
glem kun, om Daarerne spotte og le!

Skærp du din Vilje, værn om din Evne!
Rust dig til Kampen! Rolig og stærk!
Daaden vil Spotten paa Spotteren hævne;
frejdig du vise Verden dit Værk!

Stol paa din Gud, hvis du hjemad vil fare,
dø under Haabenes dagende Glans,
Haabene høje, hvis Straaler i Skare
sprede for Sjælen en Regnbuekrans.
Den, som forsagt, mens han virker heneden,
tvivlende tænker paa Gud og sig selv,
flakker og flygter og vinder ej Freden,
hvirvles mod Dybet i Tidernes Elv!

Augustnat.

Bygeskyerne mørkeblaa
drive af Sted under Himlen,
skjule de fleste Stjerner smaa,
kun enkelte øjnes af Vrimlen,
men Maanen gyldenkindet og rund
lader sit Ansigt lyse
ned over Grene og Stammer i Lund,
hvis Blade for Vindene gyse.

Der kommer en Sky, — det stænker med Regn;
men Maanestraalerne sprænge
Skyens mulmede, uldne Hegn
og smile til Mark og Enge,
et flygtigt Smil! og de vende sig brat
hen mod de grønne Skove,
glide saa frem over Busk og Krat
og lege paa lette Vove.

Der glimter et blaaligt Kornmodsyn
— snelt som et gravlagt Minde,
der trænger sig frem for Sjælens Syn;
men fluks maa blegne og svinde,
— snelt som en Anelses ilsomme Jag
ind i Tankernes Kæde,
en Flygtning, der vover sig frem for en Dag,
men skyndsomst i Skjul maa træde!

Du rummer en Trolddom, Sommernat,
et sælsomt sværmerisk Lune,
en Stemning, der griber vort Hjerte fat,
men ej kan vi raade din Rune!
Du spænder omkring os Fortryllelsens Næt,
du fanger vort Blik og vor Tanke,
vi stirre, men stirre os aldrig mæt, —
begejstrede Hjerterne banke.

Du blege Rose —.

Du blege Rose i Haven!
Mit Hjerte ligner dit Blad,
min Lykke bares til Graven,
til Muld under Sørgekvad.

Før gløded mit unge Hjerte,
som du har glødet i Vaar,
saa kom den nagende Smerte
og saa det savnslagne Saar.

Hver Glædesfarve er blegnet,
alt er saa vissent og vagt,
det Livsmod, Hjertet har hegnet,
det ulmer dæmpet og svagt.

Du Rose har i dit Bæger
en Perle fra Dugfaldstid,
dens Glans i Sollyset leger,
men selv kom den kølig hid.

Jeg ogsaa i Hjertet bærer
en lignende Perle klar,
et dyrebart Minde nærer
den Rest af Livsmod, jeg har.

Det Minde blusser og blinker,
 men straal'er dog kun paa Skrømt:
 det mig til min Fortid vinker,
 til hvad jeg har haabet og drømt —

Men Fortiden er forsvunden,
 er sunken bag Dvalekyst;
 jeg ser kun i Mindestunden
 en ugenkaldelig Lyst.

Du blege Rose i Haven!
 Vi dele Skæbne, vi to!
 Vi bøjes begge mod Graven,
 vi har jo prøvet at gro.

Hvor Bøgen vifter —.

Hvor Bøgen vifter med grønne Blad
 i svale, luftige Lunde —
 hvor Lærken svæver og kviddrer glad
 i Morgenvindene sunde —
 hvor først jeg øjned den vide Vang,
 og hvor jeg hørte min Moders Sang —
 hvor Mindets Træ
 staar favrt i Læ —
 dér helst mit Øje vil blunde.

Tit vinker Sydlandets Blomsterflor
de vilde, flagrende Tanker!
Snart dvæler Sjælen, hvor Pinjen gror,
snart under Rhinbreddens Ranker!
Men naar den bliver af Flagren træt,
den søger altid sin gamle Plet!
I Danmarks Land,
paa Hjemmets Strand —
kun dér den kaster sit Anker.

Æventyrprinsessen.

Det var en Maane- og Stjerne-Nat
i fjerne Vidunderlande —
et dejligt Landskab med Skov og Krat
og sagte rislende Vande!
Det var den Gang, der var Aander til,
som greb i Menneskelivets Spil —
da Folk kun var jævnthen kloge,
men vogtede sig desbedre
for Tvivlenes hvislende Snoge.

En Yngling gik ad en Blomstersti,
som Floden slyngede sig forbi

i blide, blinkende Bugter;
og hist og her hang en bugnende Gren
saa bladegrøn og saa stamme-ren
med Livets lokkende Frugter.

Han ofte drak af det glidende Vand —
og dobbelt skinned hans Øjes Brand,
og længere frem hans Syn kunde naa
i Nattens slørede Haller;
han plukte ofte en frembudt Frugt —
og dobbelt flagred hans Tankes Flugt
blandt Nattens Stjerne-Krystaller.

Fra Moderskød og fra Arnekrog
han havde sin Kundskab hentet,
og Hjemmet var ham en Tryllebog
med Alfelands-Elementet.

De gamle Sagn i det unge Sind
sig havde listelig prentet ind
med Elverpiger i Maaneskin
og trolde-rante Prinsesser.

Nu var han vandret fra Hjemmets Vraa
for ude i Verden et Slag at slaa,
et drabeligt Mesterstykke!

Dér vilde han med et Kæmpeslag
slaa, saa der lyste en straalende Dag,
som sprudlede Solskin og Lykke.

Han *maatte* blive en mægtig Mand —
hvem veed . . . kan hænde bjerge et Land
ved at frelse en trolde Prinsesse?
Han ejede Mod i Brystet
til haardt imod haardt at presse.

Hvad fordum fyldte hans Sind saa blidt,
de Æventyr, han fik høre,
regned han nu for ganske lidt,
naar ej han selv kunde gøre
det lykkebringende Skridt.

Se, det var en dejlig Vidunderstrand,
langs hvilken han frem mon vandre;
der var Maaneflimmer paa lyse Vand
og Trylleskær over Luft og Land —
det var ej som her hos os andre.

Over det grønne, halvmørke Krat
laa der bestandig en sælsom Nat
af Stjernetæppet omhyllet —
Landet var helt fortryllet. —

Nu — han, der søgte Lykken, gik fort,
frem mod et eller andet stort,
men aldrig han Maalet skued,
hvor stærkt end hans Øje lüed.

Han begyndte at tabe Taalmodigheden!
 Skønt han halvvejs gik i et Eden,
 havde han ganske mistet Freden!
 Han kunde ej ændse det dunkle skønne,
 før Maalet var naaet,
 før Slaget var slaaet,
 før en daglys Lykke hans Daad kunde lønne.

Da svæved en Engel frem fra det blaa,
 sin Haand paa hans Skulder den lagde
 og sagde:

»Lykken skænkes altid de smaa —
 du havde den ogsaa fra Barndommen af,
 men du lod dig daare af Selvets Krav,
 du vilde med Glans den vinde! —
 Kom, tag min Haand, vi vil sammen gaa,
 hist henne du øjner et Fjæld at staa,
det vil med Kraft vi sønderslaa —
 der er en Prinsesse derinde;
 men Fjældet er haardt
 og Tiden kort;
 en Trolld hende raned fra Lyset bort!
 Kom, jeg vil hjælpe —
 og der skal din Lykke du finde!«

Men Ynglingen drejed sig trodsig om:

»Hvad? Du vil hjælpe? Naa derfor du kom?

Jo du forstaar nok at snakke!
Saa havde jeg *dig* at takke,
om jeg den unge Prinsesse vandt!
Ikke sandt:
det vilde bringe mig Ære!
Nej, saadan det ej skal være!
Jeg vil frelse Prinsessen selv
og løfte min Pande mod Himlens Hvælv
og føle min egen Vælde!«

Da hæved sig Englen med sorgfuld Sans
og svandt i glimrende Glorieglans;
men Ungersvenden mod Fjældet gik
med gridske, stirrende, store Blik!
Derinde i denne Stenkolos
skulde han Skatten hæve;
han turde byde Flinten Trods;
hans Vilje var stærk, og hans Arm var stærk,
det var ganske vist et Taalmodighedsværk,
men Tiden fik han jo nok til at gaa,
thi han vilde slaa og hamre og slaa,
saa Klippen skulde ryste og bæve.

Saa tog han en Hakke i Haand
og vandrede, kæk i Aand,
til Fjældet hen —

Og slog, saa det værked i Arme og Ben,
saa Stumper føg af den mægtige Sten;
nu gjaldt det Lykken at fange,
ja, Lykken saa rig og fuld og stor,
som aldrig den fandtes før paa Jord —
han slog de Tusinder Gange!

Da blev han træt — men saa husked han paa
den skønne Prinsesse med Hænder smaa,
med bølgeblaa Øjne og Purpurlæbe
og med en svulmende, svanevid Barm
og med en silkeblød Favntags-Arm —
hun sad derinde, i Stenen støbt;
hvis Lykken han vandt, var den dyrekøbt,
og skulde han vinde den, maatte han stræbe.

Ihærdig han retted mod Fjældets Pande
paany de heftigste Hug!
Og over de fjerne Vidunderlande
svømmede Skyer med Maaneskins-Rande,
men Ynglingen skuede alt med et Suk!
Den Verden, der *var* ham saa stjerne-lys,
bragte ham *nu* kun isnende Gys;
det syntes, som Maanen lo ham ud
og spotted hans tusind fortvivlede
Slag mod den Flintestens-Klippe.

Dog . . . kæmpe —

og faa en Prinsesse til Brud!

Det var meget.

Han vilde ej slippe.

Men saa blev der snart ved Hakken en Fejl,

og stiv og stædig stod Stenen stejl!

Han rasende blev derover.

Da svævede Engelen til ham igen

og saa paa ham som hans bedste Ven:

»Min Hjælp jeg fremdeles dig lover!«

Men Ynglingen stirred mod Klippen kold,

skar Tænder og skreg: »Gaa Fanden i Vold!

Mig skræmmer hverken Fjæld eller Trold!

Lad alt kun mig haane og spotte og pine,

jeg aldrig ta'r Hjælp fra Hænderne dine;

nej, *selv* jeg mig borer i Klippens Bryst,

og *selv* jeg skaber mig Lykke og Lyst!«

Da svarede Engelen vemodsmørk:

»Du stoler endnu paa din egen Styrke!

Velan, saa søg kun din Lykke i Mørke,

saa styr mod dit Eden i Stenens Ørk!

Jeg kommer ej mer, før paa Knæ du falder

og bedende mig og min Hjælp paakalder!«

Nu — Hakken blev dog til at bruge paany,
og han hugged, saa Stumper og Flager
fløj rundt som en hvirvlende Stenstøv-Sky —
og det bruser og brister og brager . . . .

Men Tiden den gik —
og Fjældet det stod —
og Trodseren strængte sig an over Evne;
han tørnede til i det vildeste Mod,
ham Stumperne flænged, han drypped af Blod,
men Klippen dog aldrig han bragte
den skillende, gabende Revne. — —

Saa blev det for meget —
nu var han for træt;
han maatte til Jorden sig bøje;
han gerne gad tusinde Taarer grædt,
men taaretomt var hans Øje.
Hans Hjertes Fjæld var som sønderknust
til et splintret, uformeligt Øde;
de Modets Strømme, som der havde bryst,
vare bundne, dæmmede, døde.

Saa laa han afmægtig en liden Stund —
det sled og det suged i Sjælens Grund;

nu havde han stridt, og nu havde han stræbt —
 og dog ved sin stormende Færden
 hver eneste fordums Glæde dræbt —
 hvad skulde han mere i Verden? —

Da randt ham i Hu et Alvorsord,
 hans Moder havde ham sagt:
 »En Nat er vort Liv paa denne Jord,
 saa maaneskinsdunkel, med Skyggers Kor,
 men følger du Evighedsaandernes Spor,
 du stævner mod Jubel og Pragt! —
 Der føres et Levnet i Dagen,
 i Sol, i Straaler, i dejlig Duft, —
 hvor Stjernerne dunkles i Lysets Luft,
 og borte er Mørkets Lagen!
 Et saadant Liv vi ej skabe *selv* —
 det sprudler til os fra oven;
 det springer fra Himlens blaanende Hvælv,
 naar vort Legem er favnet af sorten Elv,
 af Dødens isnende Vande!«

Det var som et køligt Pust paa hans Pande.

Han tænkte nu i sit stille Sind:
 »Jeg har nok faret frem som en blind!
 Jeg anede vel, at de venlige Røster

var Evighedsaandernes Kald; —
 men jeg *selv* vilde skabe en Lykkens Dag
 med Lys og Sol efter eget Behag —
 det blev mig til Fare og Fald!«

Og ydmyg, bøjet, paa Knæ han bad:
 »Du evige Aand fra Lysets Stad!
 Kom — hjælp mig Lykken at finde!
 Jeg kan ikke mere — tilgiv mig mildt,
 at jeg stødte dig bort i Blinde.«

Da skiltes en Sky; der blev saa lyst,
 og alle Vinde aandede tyst;
 der vælded en Straalestrøm ud,
 og Engelen daled til Jorden.

»Vil du nu følge mig?« lød dens Ord;
 »maa *jeg* dig bane din Lykkes Spor?«
 Han sukked, plaget af Hjertens-Vaade:
 »Ja gør det, gør det af idel Naade!
 Du Lykken mig vise; jeg kender den ej!
 jeg stævnede frem ad en uret Vej!«

Da hæver Englen sin Finger
 og rører ved Stenen den store,
 saa i tvende Dele den springer.

Og smilende blusser en luftig Mø
med Barndoms-Uskyld i lyse Øje;
hun staar paa en dejlig Kærminde-Ø,
hvis Blomster Blikket fornøje . . . .

De var hvide og blaa,
de Blomster smaa,
med Stjerner i Kronernes Rande,
og Æventyrets Prinsesse
bar en Krans af dem om sin Pande.

I Kransen saa han en Urt sig sno,
den skønneste under Ø,
den nævntes med Navnet *Barnetro*,
og den maatte aldrig dø;
thi hvis den visnende segned,
da segned Prinsessen i Jordens Skød,
da Rosenkinderne blegned,
og hun døde den evige Død! —

Saa sagde Engelen: »Denne Mø
var *din* fra Barndommens Dage,
men du vilde sejle din egen Sø
og lod en Trolld hende tage!

Forfængelighed er Troldens Navn;
han tog Prinsessen til Fange,
men tryk hende nu med Fryd i Favn,
hun har længtes i Aaringer lange.«

Smilende tren mod den yndige,
unge Prinsesse han hen;
alle de gamle, syndige
Tanker var vegne igen.
Smil hende blomstred paa Læben —
hvor hun var skær og skøn!
Efter forgæves Stræben
blev dog Lykken hans Løn.

Med barnlige, uskyldsstraalende
Blikke hun aabnede Favnen.
Han søgte i hendes Arme
jublende Jordlivs-Havnen.
Og da han til Bryst hende trykte,
— sligt Under var aldrig set! —
vandt Engelen om dem et Gloriebaand,
og Møen med Svenden blev *et*.

Nu var han helt anderledes end før,
hans Øje fik Uskyldsglansen.

Nu havde han Lykken i sit Blod
og barnlig Glæde i Sansen.

Han væded med Taarer Engelens Fod —

Og Aanden i sitrende Straaleflod
svandt bort i Gloriekransen! —

Vikingen.

Fra ung var Ejvind til Farten vant
over Havets bølgende Flade;
han regnede Stormen for Leg og Tant;
og selv om det blæste fra værste Kant,
han aldrig veg fra sit Stade.
Det var førend man kendte Kompas og Rat,
da Sol om Dag og Stjerner om Nat
skulde Kursens Retning betegne
over Vovernes vildene Egne.

Ejvind var Viking; fra Kyst til Kyst
han fôr paa den stolte Snække;
hans Sværd havde hugget i mangelen Dyst
og banet sig Vej gennem Brynje og Bryst,
han var altid i forreste Række!
Naar først han fik Blik paa Blodet, der flød,
saa kendte hans Sind kun Ordet: Død!
For Bønner var lukt hans Øre,
kun Dødsskrig vilde han høre.

Hans Høvding gav ham det bedste Ry
og havde ham helst ved sin Side,
naar fremad det gik med Glavind-Gny!
Og da laa hans Bryn lig en truende Sky
over Øjet, som viste det hvide!

Og Haaret flagred; i Læben han bed;
 hvor hans Sværds slag faldt, fulgte Døden med!
 Der var ej en Stræng i hans Hjerte,
 som rørtes ved Nød og Smerte.

Nu laa de just færdige alle Mand
 til et Tog imod Sønderlide,
 og Snækkerne duved bag hviden Strand,
 for snart paa det skummende, gyngende Vand
 med Hær og Vaaben at glide.
 Da hed det: »Vor Høvdings Hustru har Sot,
 og nu i Morgen skal Flaaden gaa flot!
 Han Ejvind til Fører har kaaret
 og venter os frem paa Aaret!« —

Saa jog de da ud gennem Brændingens Brus
 under stormende Heltesange!
 Nu skurer Kølen mod Revlens Grus!
 Nu gynger paa Dybet Mand og Mus,
 mens Sejlene Brisen fange,
 De stævnede frem for en stiv Nordøst
 og stege i Land paa Frankrigs Kyst;
 men Lykken kan ogsaa svige
 selv Vikingens Sværd i Krige.

De franske mødte i mandstærk Flok;
 mod Føreren kækt de hugged;

men Ejvind i Brynjen var haard som en Blok,
og førte *han* Hugget, fik Offeret nok!

Af Blod var Græsset bedugget.

Da trængte et langt, et blinkende Spyd
gennem larmfulde Luft med en pibende Lyd —
det fôr i Førerens Bringe
og monne til Fald ham tvinge.

Man tro'de ham død, og Normannernes Hær
blev forvirret og snart lagt øde.

Paa Valen laa brudte Spyd og Sværd,
og Solnedgangens flyende Skær
faldt mat paa syge og døde.

Galliens Søn havde vundet Sejr,
og, svigtet af Odin, Thor og Frejr,
i Død eller Livsensfare
laa Cimbrias Vikingskare.

Det natned i Dal, det skygned om Tind,
og Munke gik ud at finde
de saarede Kæmper, mens Aftenens Vind
gød Svalning igennem de glødende Sind,
som husede Hadet inde.

Taknemligt de saarede Hjælpen tog;
kun Ejvind harmfuld med Næverne slog
efter dem, som Lindring mon' bringe,
endskønt han var svækket og ringe!

Dog snart blev Armen saa slap og mat,
at Modstandskraften var omme! —

Og rundt man ledte i Busk og Krat,
imens den maanesølverne Nat
bebuded sit snare Komme.

Saa gik det mod Klostercellerne hen,
hver Fjende fandt en barmhjertig Ven
med Lægedoms-Urter rede
til over hans Vunder at brede.

Saa langsomt lægtes nu Ejvinds Saar
ved Munkenes stadige Pleje; —
ham sælsomme Tanker i Sjælen gaar,
han kom som et Varsel, der Døden spaar,
over Vovernes vilde Veje;
til Løn for sin Grumhed han Godhed ser;
nu skammer han sig, men hader ej mer!
Nu ligger han mørk, men rolig
i Klosterets stille Bolig.

En gammel Munk, som i Cellekrog
sig øved i Fromheds Færden,
var en kristnet Viking, fanget paa Tog;
han talte en Dag paa det »norrøna« Sprog
til Ejvind om Lysets Verden.

Forbavset den syge Kæmpe saa
paa Vikingsmanden i Kutte graa;

men tavs paa Ordet han hørte,
og Frelserens Død ham rørte.

»Det var ene en verdensdyb Kærlighed«
— saa lød den graanedes Tale —

»som drog hin Guddom til Jorden ned,
at bringe Frelse, at bringe Fred
og Fryd over Jorderigs Dale.«

Saa talte Gubben et mægtigt Ord
om, hvordan Kristus i Skyen fôr
med Sejr over Mørkets Drage,
med Sejr for de stridende svage.

Da mælte Ejvind med Skælv i Røst:

»Nu fatter jeg først den Gaade,
at I, hvem jeg trued med Dødens Høst,
kunde ynkes over mit saarede Bryst,
kunde skænke jer Fjende Naade!

Det skyldes hin Guddoms Kærligheds Flod,
hin Krist med eder har blandet Blod,
Fostbrødrene hans I ere,
ja saadan — saa maa det være!«

»Du gættede rigtigt,« — lød Munkens Svar —
»det føjer sig, som du aner!

Den hvide Krist, der vor Skyldvægt bar,
han byder sin Kærligheds Kilde klar
til baade Galler og Daner,

til hver en Menneskesjæl paa Jord
i Øster og Vester, Sønder og Nord,
over alle Øer og Lande,
hvor Blod man med ham vil blande.«

I Ejvinds Øjne der gryed et Skær,
i Brystet sig daged en Længsel:

»Jeg tro'de, at Magtens Tinde var dér,
hvor Kraften sig yttre i Arm og Sværd,
hvor man blæser ad Død og Trængsel!
Men her har jeg følt en stærkere Magt,
som har Kæmpernes Styrke under sig lagt,
som løfter i Sjæle sin Vinge
og kan Hadet og Hævnlysten tvinge!

Nu vil jeg ej mer paa den vildene Vej
over Havet hærgende fare;
plyndre og myrde det vil jeg ej!
Mon *han* da vil blande Blod med mig,
Kærligheds-Guden den klare?
Jeg ser, at hans Kraft er saa vældig stor,
han mægter langt mere end Asa-Thor!
Fostbroderen hans maa jeg være;
du Vejen til ham mig lære.«

Den gamle talte om Daabens Vand
som Vejen til Kristi Rige;

det gik noget over Ejvinds Forstand,
men han var en fast besluttet Mand,
der ej vilde Maalet svige.

Den Kæmpe, der fordum var grum og barsk,
han længtes nu efter at blive karsk,
for Kærligheds Spor at træde
og nyde den himmelske Glæde.

Der tindred en blæstfri Efteraarsdag;
da løfted sig Ejvind fra Lejet;
han vaklede noget, var end lidt spag;
saa stirred han frem over Lundenes Tag,
det grønne var halvt henfejjet!

Der vifted visnende gult og rødt,
det gynged for svage Luftninger blødt;
det frodige, sommerstærke
bar Løvfaldsdagenes Mærke.

Han tænkte hen paa sit eget Liv;
det svulmed i alle Aarer,
da Kampen var lystelig Tidsfordriv;
nu ligned det mere et vaklende Siv —
en Løvhob, Stormene saarer!

Det fik vel stundom en stærkere Tid,
forinden den kom, den sidste Strid,
da det helt maatte brydes og briste
og Løvtabstimerne friste.

Snart slog da Daabens den store Stund;
man hørte Klokkerne ringe;
og Ejvind længtes af Hjertens Grund —
det var for ham som en Drøm i Blund
at høre Hymnerne klinge,
mens Straaler strømmed i gylden Hær
fra Lysekroner med syvfold Skær
under Klosterampelets Buer!
Hans Øjne skød lyse Luer.

Tre—fire andre i hviden Dragt
stod og for Daaben tilrede;
de mærked en underlig Løndomsmagt,
der vendte mod Handlingen Sind og Agt,
de halvvejs bange sig tæde.
Og alt dem syntes en Gaade sær,
da slukt var Lysenes Flagreskær
og Cellerummet dem favned!
Hvad mon det Vandbad dog gavned? —

Til Ejvind kom efter liden Frist
den Munke-Gubbe og mældte:
»Nu *er* du viet til hviden Krist,
du tælles blandt Vennerne hans forvist
og ej blandt Asernes Helte!
Saa svig da aldrig den store Pagt,
men bøj dig ind under Kærligheds Magt;

den bærer dig frelst af Stride
til Straaleborgen hin hvide.« —

De siden den hellige Nadver nød,
skønt ingen begribe kunde,
at Vinen var Blod og Brødet Kød;
men Munken sagde: »Det Væld, der flød
af Frelserens Dødsensvunde —
det er nu blandet med eders Blod;
hans Legem ogsaa I tog imod;
hans Liv i eder har Bolig,
saa følg hans Veje nu trolig.« — —

Der duved Snækker bag stenet Strand
for Fart imod Nørrelide,
og Munkene vinked Farvel over Vand;
snart saas de Skuder mod fjerne Land
med slagne Kæmper at glide. —

Da ind de fôr over Revl og Rhed,
dem Høvdingen vented ved Havets Bred,
for Rovet i Syne at tage:

»Hvi kom I saa sent tilbage?«

»Ak,« svarede Ejvind, »Sejren veg
fra vor stolte, modige Række,
thi Thor sine Kæmper paa Toget sveg,
og mangen nu ligger i Døden bleg
af Danerheltene kække;

vi slog, saa Sværdene hvined i Vind,
men blodig Pande og blegen Kind
fik fler og flere til Mærke;
de Galler vare for stærke.«

»Ved Thor i Valhal,« Høvdingen svor,
»de Galler skal snarlig sande,
at aldrig i Syden Sejren bor,
men oppe højt i det stormfulde Nord
i de store Bedrifters Lande!
Jeg stoler paa eder, Vikingsmænd;
naar Løvspringstide kommer igen,
vi fare til Sønderlide
og vise, at *vi* kan stride.«

Men Ejvind kasted i Bølgen blaa
det Sværd, som myrded saa mange:
»Jeg aldrig mer vil i Leding gaa,
thi Nyt jeg hørte i stille Vraa
dernede paa Galliens Vange!
En Kærligheds-Asa, hviden Krist,
der søndrede Jætten Satans List,
ham har jeg min Vilje givet,
ham hører jeg til i Livet.«

»*Du*, Ejvind, *du!*« lød Høvdingens Røst,
»du vil svigte Hæderens Veje.

du vil Straadød lide paa Fædrekyt,
 imens Valkyrjen vinker i Dyst
 og favner, hvem Sværdene meje!
 Et øde Liv du kun for dig ser,
 du vil aldrig stride og sejre mer!
 Du vil feyg som Trællen dig skjule
 og fare til Helas Hule!«

»Ej Fejghed binder mit vilde Sind,«
 den krænkede Kriger svarer,
 »jeg bliver ej her for at hytte mit Skind,
 jeg aldrig ligned den flygtende Hind —
 men jeg kæmper i Kristi Skarer!
 Den Dag kan funkke paa Bjærg og i Dal,
 da du ligger tæmmet og slagen paa Val,
 mens jeg har Sejren i Hænde,
 hvis Krist det saadan vil vende.«

Da drejed sig Høvdingen haant og koldt
 fra Ejevind og talte til Skaren:
 »*Ham* Løgn og Rænker har fangen holdt,
 men *jeg* vil nyde en Sejrsstund stolt
 og vinde Ry gennem Faren!
 Og hver, som har Mod, mig følge paa Tog,
 og Galler skal sige, at Daner slog
 som de, der ej Døden frygte!
 Da øges vort Helterygte!«

Der flimrede Flammer i hvert et Blik,
 og Hænder fatted om Vaaben
 alt efter nordisk Vikingseskik,
 og Ejvind øjned selv Bifaldsnik
 fra dem, ham fulgte til Daaben!
 »Lad dem kun svigte,« saa tænkte han,
 »men *jeg* er Kristen, og *jeg* er Mand!
 Min Haand skal ej Hjertet svige
 for Heltehæder i Krige.« — —

Ejvind slog Bo ved den hvide Kyst,
 hvor Skumstænk flyger fra Bølge!
 Stærke Tag var hans Hjertenslyst;
 derfor han kæmped med Vover en Dyst,
 naar de kom med Stormslag i Følge!
 Hans Kraft blev nu atter frejdig og frisk,
 men skaded ej andet end Dybets Fisk!
 Og saadan gled Uger og Dage!
 Og Skarer paa Valfærd drage. — —

Det hændte en graanet Septemberdag,
 mens Ejvind sad i sin Hytte,
 at Stormene fejede over hans Tag
 og tuded i Sprækker og suste i Jag
 gennem Luften som Ørn efter Bytte.
 En Kuling saa styrtende, stærk og stiv
 han knap havde kendt i hele sit Liv.

Da vaagnede Vikingslysten,
og ud han vandred langs Kysten.

Det bruste og syded, det blaagrønne Hav,
de fraaded, de vildene Vover!

Hvor herligt, hvor stort, om Himlen ham gav
i Bølgernes Hvirvel en gyngende Grav!

Han stirred med Længsel derover.

Men ingen Nødvendighed kaldte ham did
paa Vovernes Val, i Brændingen hvid,
han maatte paa Kysten stande
og skue de vilde Vande.

Da saa han Sejlere Kysten nær,
de prøved til Land at vinde
i dette forrygende Herrens Vejr,
og Ejvind hued den Farers Færd,
de hæves, sænkes og svinde,
de tumles omkring i flygende Fart,
snart ind de ile og udad snart,
de stedes i Havsens Vaade
og kunne ej Styret raade.

To Snækker knustes i samme Nu
af en rasende, favnhøj Vove,
og Ejvind saa det med Stoltheds Gru,
han sagde sig selv: »Her savnes du,
slig Storm fælder Træer i Skove.«

Han halvt var glad over andres Nød
og tænkte: »Her vindes Sejr eller Død
i Kamp for Redning at bringe.«
Straks saas han i Baad at springe.

Det var en Val for en Vikingsjæl,
som ej vilde myrde og røve:
Dybet var vildt og Stormen fæl,
straks var han drivvaad fra Hoved til Hæl
i Striden for Bølger at kløve!
Og mer end Menneske syntes han,
der stred sig frem i det fraadende Vand,
mens Egeaarerne knaged
og begge Stavnene braged.

Hans Øjne stirred mod Maalet fast,
med lynende Blink de tindred!
Han var færdig, saafremt en Aare brast,
saa Baaden slængtes for Bølgekast,
men ej han sig selv erindred.
Den ene Skude var stavnbrudt alt;
det var en Stund, da Liv det gjaldt;
de fejgste skreg og jamred,
og Hænder om Skrog sig klamred.

Smidig som Maagen i Stormvejrsflugt
skød Ejvind Fart gennem Vande

frem mod den stolte Stridens Frugt,
som skulde brede et Sagnskær smukt
over hans furede Pande.

Nu var han naaet til Nødens Egn
fri gennem Farernes Rædselshegn!
Med dem, der fortabte sig troede,
han atter mod Stranden roede.

Da stilnede Vejret noget af!
Et Straalestrejf fra det høje
tindred paa hvirvlende, stormstødt Hav!
Og Helten haled fra Død og Grav
med Aaretagene drøje.

De andre Snækker vandt ogsaa frem,
men Ejvind landede førend dem.
Sine sidste Kræfter han strængte,
hvor Brændingens Bølger stænkte.

De frelste hørte til dem, der fôr
paa Vikingsveje i Vaaren;
og Ejvind kendte sin Høvding stor,
der sparede mindre paa Daad end Ord —
der til Viking var født og baaren!
Dog i Kamp med Vover glippede Sværd,
han sejrede hist, men tabte her,
og Byttet fra Sydens Lande
laa gemt i de dybe Vande.

Og Høvdingen følte sig sær i Sind
ved Kristenkæmpen at øjne,
ved Ejvind at se i Blikket ind;
saa *var* han dog Helt, trods Hjernespind
og Troen paa Munkeløgne!
Som her han knejste plaskende vaad,
saas det, at han var Mand for en Daad,
at »han med de sejrlose Dage«
var stærk, hvor de andre var svage.

Saa rakte Høvdingen Haanden frem
og talte til Bølgens Tvinger:
»Jeg spotted, da du fra Kamp kom hjem,
men lad det svundne sænkes i Glem!
Dit Ry vil faa Ørnevinger!
Jeg her erklærer ved Odin og Thor:
en Sejr har du vundet, og *den* er stor;
men *jeg* blev slagen paa Valen
og slæbtes mod Havfrusalen.«

Ejvind fik aldrig Svaret sagt;
han greb sig med eet for Brystet;
dér, hvor et Spyd havde Saaret bragt,
var en Aare sprungen, og Kæmpens Magt
sin sidste Strid havde dystet.
Han stod med Hæder paa Havets Strand
og sank, som Soien daler af Land.

Paa Jord var hans Værk til Ende,
han døde med Sejr i Hænde. — —

Hans Bauta er Havet, som højt mod Bred
fremruller i Dønninger lange;
hans Arm har Hvile; hans Aand har Fred,
men ofte svæver den stille ned
og ser over Bølgevange,
og det har den gjort i Aarhundredvis
i sene Kvæld og i Soledis;
blandt Marehalmen den hviler
og til sine Minder smiler.

KGL. HOF-BOGBINDER
CARL PETERSENS
ENKE
GOTHERSGADE 11.

